

1-1-1978

การศึกษาวิธีที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน

จุมพล พูลภัทรชีวิน

กฤตยา อารยะศิริ

จันทรา จรรย์แสง

สงวนศรี วิรัชชัย

สุวรรณา กาญจนพลิน

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the Education Commons

Recommended Citation

พูลภัทรชีวิน, จุมพล; อารยะศิริ, กฤตยา; จรรย์แสง, จันทรา; วิรัชชัย, สงวนศรี; and กาญจนพลิน, สุวรรณา (1978) "การศึกษาวิธีที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน," *Journal of Education Studies: Vol. 8: Iss. 0, Article 10.*

DOI: 10.58837/CHULA.EDUCU.8.0.10

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol8/iss0/10>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

การศึกษาวิธีที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรม ที่เป็นปัญหาของนักเรียน

จุมพล พุฒินทร์ขวินและคณะ*

วิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน มีทั้งการทำโทษและไม่ทำโทษ มูลี (Mouly, 1967) ได้กล่าวถึงวิธีการทำโทษที่ครูมักใช้ในห้องเรียนคือ คุ้พูดให้เจ็บใจ พูดให้อาย ตัดสิทธิพิเศษ กักตัว รายงานความประพฤติของเด็กให้ครูใหญ่ หรือผู้ปกครองทราบ และทำโทษทางกาย สกินเนอร์ (Skinner) ได้พูดถึงการทำโทษว่า การทำโทษทางกายมักจะมีบทบาทสำคัญในทางการศึกษา ซึ่งต่อมาเปลี่ยนมาใช้วิธีการลงโทษแบบอื่น การคุ้ การพูดเสียสติ การตำหนิ การกักตัว การให้ทำงานหรือการบ้านพิเศษ การถอนสิทธิพิเศษการให้ทำงานหนัก เหล่านี้เป็นวิธีการที่ครูใช้ทำโทษเด็กโดยไม่ต้องเขียนตี และได้รับการต่อต้านน้อยกว่าการทำโทษทางกาย (Bernard & Huckins, 1967) ลินด์เกรน (Lindgren, 1972) กล่าวว่า ครูส่วนมากถือว่าวินัย คือการทำโทษ ซึ่งอาจจะเป็นทางกาย ทางสังคม หรือทางจิตวิทยา เช่นการกักตัวตอนพักหรือหลังจากเลิกเรียน การให้การบ้านพิเศษ การไล่ออกนอกห้องเรียน การส่งตัวไปหาอาจารย์ใหญ่ การไล่ออกจากโรงเรียน การประจานในที่สาธารณะ การหักคะแนนวิชาเรียนหรือคะแนนความประพฤติ หรือการเรียกไปพบเป็นส่วนตัว

สมาคมการศึกษาแห่งชาติ (National Education Association, 1970) ได้สำรวจความเห็นของครูในเรื่องการทำโทษทางกาย ประมาณสองในสามบอกว่าสมควรทำโทษนักเรียนชั้นประถมด้วยการทำโทษทางกาย ส่วนการใช้วิธีนี้กับนักเรียนมัธยม มีครูในชั้น

*กฤตยา อารยะศิริ, จันทรา จรรย์แสง, สงวนศรี วิรัชชัยและสุวรรณา กาญจนผลิน

มัธยมที่เห็นด้วย ร้อยละ 55 และครูประถมที่เห็นด้วยมีร้อยละ 38 ครูชายมีความเต็มใจที่จะใช้วิธีการทำโทษทางกายมากกว่าครูหญิง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ การวิจัยของ ลินด์เกรน กับแพตตัน (Lindgren & Patton, 1958) ที่พบว่า ครูในชั้นมัธยมใช้วิธีการทำโทษมากกว่าครูในชั้นประถม และครูชายใช้วิธีทำโทษมากกว่าครูหญิง เมื่อผู้วิจัย (สมาคมการศึกษาแห่งชาติ) นำคำตอบที่ได้ไปเปรียบเทียบ กับคำตอบที่ได้จากการสำรวจที่คล้ายคลึงกัน เมื่อ 10 ปีก่อน พบว่าความเต็มใจที่จะใช้วิธีการทำโทษทางกายลดลงเล็กน้อย และการต่อต้านการทำโทษเพิ่มขึ้นเล็กน้อย (Lindgren, 1972)

ส่วนการไม่ทำโทษนั้น ฮอลแลนด์ และสกินเนอร์ (Holland & Skinner, 1961) ได้กล่าวว่า ในการขจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา ควรใช้การเสริมแรงพฤติกรรมที่ตรงกันข้ามกับพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา ไม่เอาใจใส่กับพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา นั้น) โฮห์แมน (Hohman) มีความเห็นว่า การไม่ให้ความสนใจเป็นวิธีหนึ่งในการแก้ปัญหาพฤติกรรมทางวินัย (Symonds, 1965 บอร์ดเดน และเบนเนทท์ (Borden & Bennett, 1974) ได้กล่าวถึงการให้การเสริมแรงว่า มีผลทำให้บุคคลที่ได้รับมีความสุขและความพึงพอใจ สำหรับเด็กบางคน การได้รับคำชมหรือการเสริมแรงทางสังคมจะมีผลมากกว่าการเสริมแรงทางวัตถุ

ในเรื่องผลจากการทำโทษนี้ ได้มีผู้ทำการศึกษากันอย่างกว้างขวาง สกินเนอร์ (Skinner) (Bugelski, 1971) เอสเตส (estes) (Cronbach, 1963) (Ausubel, 1965) ได้ศึกษาพบว่า การทำโทษเป็นการระงับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเพียงชั่วคราวเท่านั้นเมื่อหยุดการทำโทษพฤติกรรมนั้นจะปรากฏขึ้นอีก ซึ่งผลที่ได้นี้สอดคล้องกับการศึกษาของลิตเติลและแมสเซอร์แมน (Liddle & Masserman) (McLaughlin, 1971) ซิฟฟ์ (Zipf) (Cronbach, 1963) ฮิลการ์ด (Hilgard, 1971) ซิมอนดส์ (Symonds, 1965) และแบลร์ (Blair, et al, 1968) ได้กล่าวถึงการทำโทษว่าจะก่อให้เกิดการต่อต้านและไม่ชอบผู้ที่ลงโทษนอกจากนี้ยังมีผลทำให้ไม่ชอบกิจกรรมที่ทำให้เกิดการทำโทษด้วย ฮิลการ์ด (Hilgard, 1971) และ แคลริซิโอ (Clarizio, 1971) มีความเห็นตรงกันว่า การทำโทษเป็นการหยุดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา

แต่ในขณะที่เดียวกันการทำโทษก็ไม่ได้แนะว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้อง ซึ่งบุคคลอาจจะแสดงพฤติกรรมที่ร้ายแรงกว่าพฤติกรรมที่ถูกทำโทษก็ได้ สกินเนอร์ (Skinner, C.E., 1964) ได้พูดถึงการทำโทษว่า ทำให้เกิดอารมณ์กลัว สร้างความรู้สึกไม่สบาย อาจสร้างความรู้สึกไม่ดีต่อครูหรือสังคม การทำโทษจะใช้ไม่ได้ผลถ้าบุคคลที่ถูกทำโทษไม่เกิดความกลัว และผลที่ได้จากการทำโทษไม่ถาวรเสมอไป นอกจากนี้ก็ไม่มีการวัดที่น่าเชื่อถือเกี่ยวกับความรุนแรงของการทำโทษ การทำโทษที่รุนแรงสำหรับเด็กบางคนอาจไม่รุนแรงสำหรับเด็กคนอื่น ๆ คุรมบิลทซ์ (Krumholtz, 1972) แบนดูราและวอลเตอร์ (Bandura & Walters, 1963) มีความเห็นสอดคล้องกับสกินเนอร์ และดิงค์เมเยอร์ (Dinkmeyer, 1965) ในแง่ที่ว่า การทำโทษทำให้เกิดความวิตกกังวลและความกลัว นอกจากนี้ยังมีความเห็นสอดคล้องกับพาร์ค (Park, 1972) ที่ว่า เด็กมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงผู้ทำโทษไม่ว่าจะเป็นครูหรือพ่อแม่ แบนดูรา (Bandura) กล่าวว่า นอกจากจะทำให้เกิดความวิตกกังวลแล้ว ยังทำให้เด็กหยุดแสดงพฤติกรรมด้วย (Woody 1969)

ในเรื่องที่เกี่ยวกับว่า ควรทำโทษเมื่อใด และความมากมายของการทำโทษควรมีเพียงใดนั้น วอลเตอร์ (Walters) เสนอแนะว่า การทำโทษเมื่อเริ่มแสดงพฤติกรรมจะมีผลมากกว่าการทำโทษเมื่อแสดงพฤติกรรมไปนานแล้ว (Breckenridge, et al, 1966) ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ แคลริซิโอ (Clarizio, 1971) ที่ว่า ควรทำโทษเมื่อเด็กเริ่มแสดงพฤติกรรมที่ผิด ซึ่งจะมีประโยชน์ในการหยุดพฤติกรรมทันทีทันใด เบคเคอร์และผู้ช่วย (Becker, et al) ได้ศึกษาความมากมาย (Intensity) ของการทำโทษพบว่า การคุด่าแบบเบียบๆ จะมีประสิทธิภาพใกล้เคียงกับคำชม ในการควบคุมพฤติกรรม การคุด่าตึงๆ จะเพิ่มพฤติกรรมก่อนในขณะที่การคุด่าค่อยๆ จะลดพฤติกรรมนั้น (Clarizio, 1971) ซึ่งผลการศึกษาของ ออรอนฟรีด และ เลฟท์ (Aronfreed & Left) ก็พบว่า ในสภาพการณ์บางอย่าง การทำโทษสถานเบาจะมีผลมากกว่าการลงโทษสถานหนัก การทำโทษที่เกี่ยวกับการไม่ให้ความสนใจหรือความรัก จะมีผลมากกว่าการทำโทษทางกาย และการทำโทษมีผลในการกด (Suppress) พฤติกรรมนั้นไว้ (McLaughlin, 1971)

ในเรื่องการไม่ทำโทษนั้น ได้มีการศึกษาที่สนับสนุน ฮอลแลนด์และสกินเนอร์ ที่ว่า ควรจะวางเฉยกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และให้การเสริมแรงกับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ซิมอนด์ส (Symonds, 1965) กล่าวว่า เมื่อเกิดปัญหาทางวินัย ครูที่ดีควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุและแรงจูงใจที่ทำให้แสดงพฤติกรรมนั้น ควรแนะนำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมโดยไม่เน้นความผิดที่เกิดขึ้น โฮแมน (Hohman) ก็มีความเห็นว่าการไม่เอาใจใส่เป็นวิธีการแก้ปัญหาวินัยวิธีหนึ่ง เพราะการตอบสนองที่ไม่ได้รับการเสริมแรงหลาย ๆ ครั้ง จะหายไป (Symonds, 1965) แคลริซีโอ (Clarizio 1971) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ครูควรให้รางวัลพฤติกรรมที่ยอมรับ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงหรือเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ถูกลงโทษ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของสกินเนอร์ นอกจากนี้เขายังเสนอแนะให้ลงโทษพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาด้วย ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจว่าครูต้องการจัดการกระทำที่ไม่พึงปรารถนา ไม่ใช่ไม่ยอมรับนักเรียน

เนื่องจากมีผู้เสนอวิธีการทั้งที่ใช้การทำโทษและไม่ใช้การทำโทษ ในการแก้ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียน คณะผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาว่า ปัจจุบันนี้ ครูใช้วิธีการอย่างไรเมื่อเผชิญกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน

ความมุ่งหมาย

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้ คือ

1. เพื่อสำรวจวิธีการที่ครูในกลุ่มตัวอย่าง ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน
2. เพื่อศึกษาว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษากับครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษาใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. เพื่อสำรวจแนวโน้มของวิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน เมื่อจำแนกเป็นกลุ่มย่อย ตาม วุฒิ ประสบการณ์ และระดับชั้นที่สอนดังต่อไปนี้

- 3.1 ครูที่มีวุฒิทางการศึกษา มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 10 ปี และสอนในระดับชั้นประถมศึกษา
- 4.2 ครูที่มีวุฒิทางการศึกษา มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 10 ปี และสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษา
- 3.3 ครูที่มีวุฒิทางการศึกษา มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป และสอนในระดับชั้นประถมศึกษา
- 3.4 ครูที่มีวุฒิทางการศึกษา มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป และสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษา
- 3.5 ครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา มีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 10 ปี และสอนในระดับชั้นประถมศึกษา
- 3.6 ครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา มีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 10 ปี และสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษา
- 3.7 ครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป และสอนในระดับชั้นประถมศึกษา
- 3.8 ครูที่มีวุฒิทางการศึกษา มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป และสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษา

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนนี้ มีขอบเขตจำกัดแต่เฉพาะครูในโรงเรียนราษฎร์ส่วนกลาง 5 โรงเรียนเท่านั้น คือ

1. โรงเรียนสตรีจุลนาค
2. โรงเรียนคำเนินศึกษา
3. โรงเรียนเทเวศร์วิทยาลัย
4. โรงเรียนนันทศึกษา
5. โรงเรียนรวดี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นครูที่สอนโรงเรียนราษฎร์ 5 แห่งตั้งกล่าว ในปีการศึกษา 2517 จำนวนทั้งหมด 127 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงซึ่งมีถึง 116 คน มีเพศชายเพียง 11 คน แยกเป็นครูที่มีวุฒิทางการศึกษา 97 คน ไม่มีวุฒิทางการศึกษา 30 คน เมื่อพิจารณาประสบการณ์ในการสอนเป็นเกณฑ์ จำนวนครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 10 ปี มี 66 คน และครูที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป มี 61 คน เมื่อคำนึงถึงระดับชั้นที่สอนเป็นเกณฑ์ จำนวนครูที่สอนระดับชั้นประถมศึกษาามี 79 คน และครูที่สอนระดับมัธยมศึกษา มี 48 คน (ดูตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 แสดงกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจำแนกตามวุฒิ ประสบการณ์ในการสอนและระดับชั้นที่สอน

	ประสบการณ์ในการสอน			ระดับชั้นที่สอน		
	ต่ำกว่า 10 ปี	10 ปีขึ้นไป	รวม	ประถม	มัธยม	รวม
มีวุฒิทางการศึกษา	55	42	97	57	40	97
ไม่มีวุฒิทางการศึกษา	11	19	30	22	8	30
รวม	66	61	127	79	48	127

การดำเนินงาน

การดำเนินงานแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ระยะแรกเป็นการสำรวจปัญหา และสร้างแบบสอบถาม ระยะที่สองเป็นการสำรวจวิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนโดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นในระยะแรกเป็นเครื่องมือ

1. การสร้างแบบสอบถาม มีวิธีการตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1.1 ให้นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 ซึ่งผ่านการฝึกสอนแล้ว ทั้งภาคปกติและภาคสมทบจำนวน 211 คน เขียนบรรยายเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาในชั้นเรียนที่นิสิตแต่ละคน

ได้พบระหว่างฝึกสอน พร้อมทั้งเขียนวิธีการแก้ปัญหาที่แต่ละคนใช้ โดยขอให้บันทึกแต่ละคน เขียนบรรยายเหตุการณ์อย่างน้อยคนละ 2 สถานการณ์

1.2 จำแนกประเภทของเหตุการณ์เป็นกลุ่ม ๆ ตามความคล้ายคลึงกันของ เหตุการณ์และลักษณะปัญหา แล้วแจกน้ำหนักความถี่ของปัญหากลุ่มนั้น ๆ

1.3 สร้างข้อสถานการณ์ (Critical Incidents) โดยพิจารณาจาก

1.3.1 เหตุการณ์ที่มีความถี่สูง ซึ่งแสดงว่าผู้สอนส่วนใหญ่พบปัญหา เหล่านี้บ่อย ๆ

1.3.2 เหตุการณ์ที่สามารถนำมาสร้างเป็นสถานการณ์ที่ประกอบไปด้วย ตัวเลือก 6 ตัวเลือก ตามเกณฑ์ที่คณะผู้วิจัยต้องการจะศึกษาได้อย่างมีเหตุผล ตัวเลือกใน แต่ละสถานการณ์ดังกล่าว จะประกอบไปด้วย

- ก. การแก้ปัญหาโดยการทำโทษทางกาย
- ข. การแก้ปัญหาโดยการทำโทษทางวาจา
- ค. การแก้ปัญหาโดยการทำโทษทางสังคม
- ง. การแก้ปัญหาโดยไม่ใช้วิธีการทำโทษ
- จ. การไม่แก้ปัญหา
- ฉ. อื่น ๆ

1.3.3 เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน ในชั้นเรียนหรือในโรงเรียน

1.4 จัดเรียงลำดับข้อสถานการณ์ และตัวเลือกของแต่ละสถานการณ์ที่สร้างขึ้นโดยวิธีสุ่ม

2. ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนแรกเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับประวัติ ส่วนตัว และสถานภาพปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง ตอนที่สองเป็นตัวอย่างเหตุการณ์สั้น ๆ

เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่ครูจะพบได้ในชั้นเรียนและหรือในโรงเรียน รวมทั้งหมด 24 สถานการณ์ ในแต่ละสถานการณ์มีตัวเลือก 6 ตัวเลือก (ดูภาคผนวก)

3. การตรวจให้คะแนนและเกณฑ์ในการตรวจ

เนื่องจากตัวเลือกในแต่ละสถานการณ์เป็นอิสระไม่ขึ้นต่อกัน และไม่ใช้แบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) การตรวจให้คะแนนจึงให้ 1 คะแนนในทุกตัวเลือก และถ้าผู้ตอบเลือกข้อเลือกสุดท้ายซึ่งเป็นแบบปลายเปิด โดยผู้ตอบเขียนลงไป ก็มีเกณฑ์ในการพิจารณาตัดสินว่าคำตอบนั้นจัดเป็นวิธีการแก้ปัญหาแบบใด โดยพิจารณาจากภาระกระทำและเหตุผลของครูเป็นสำคัญ และจัดประเภทตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

3.1 การแก้ปัญหาด้วยการทำโทษ แบ่งเป็น 3 แบบ

ก. ทำโทษทางกาย คือการ ตี หยิก ทูป หรือพฤติกรรมอื่นใดที่ทำให้บุคคล (นักเรียน) เมื่อยล้า หรือเจ็บกาย

ข. ทำโทษทางวาจา คือการดู หรือตำหนิพฤติกรรมที่เป็นปัญหานี้ๆ

ค. ทำโทษทางสังคม คือการทำให้บุคคลเสียหน้า หรืออับอาย เช่น ให้อ่านหน้าชั้น ให้ออกนอกห้องเรียน หักคะแนนความประพฤติ เป็นต้น

3.2 การแก้ปัญหาโดยไม่ใช้วิธีทำโทษ คือการชมเชยหรือให้ความสนใจ พฤติกรรมที่ปรารถนา หรือใช้วิธีแก้ปัญหาอื่นใดที่ไม่ใช่วิธีการที่กล่าวในข้อ 3.1

3.3 ไม่แก้ปัญหา คือการที่ครูไม่ได้แสดงการแก้ปัญหาด้วยวิธีใดเลยโดยอาศัยหลักว่า นักเรียนควรมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน ครูมีหน้าที่เพียงสอนเท่านั้น

คู่มือในการตรวจให้คะแนน เพื่อความสะดวก รวดเร็วและถูกต้องในการตรวจให้คะแนน ผู้วิจัยได้จัดทำคู่มือสำหรับตรวจให้คะแนนโดยการเขียน ก, ข, ค, ง, และ จ ลงหน้าตัวเลือกแต่ละตัว ในแต่ละสถานการณ์ ในเมื่อ ก หมายถึงการแก้ปัญหาโดยการทำโทษทางกาย ข หมายถึงการแก้ปัญหาโดยการทำโทษทางวาจา ค หมายถึงการแก้ปัญหาโดยการ

ทำโทษทางสังคม ง หมายถึงการแก้ปัญหโดยไม่ใช่วิธีทำโทษ และ จ หมายถึงไม่แก้ปัญห (ขอตัวอย่างได้จากคณะผู้วิจัย)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการที่ครูเลือกใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในแต่ละสถานการณ คำนึงตามลำดับชั้นดังนี้

4.1 หากความถี่รวมของการตอบสนองแต่ละแบบในแต่ละสถานการณของกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนรวม และเมื่อจำแนกตามกลุ่มย่อย (ดูในความมุ่งหมาย)

4.2 คำนวณหาร้อยละของการตอบสนองแต่ละแบบในแต่ละสถานการณของกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนรวม และกลุ่มตัวอย่างเมื่อจำแนกตามกลุ่มย่อย (วุฒิทางการศึกษา ประสบการณในการสอน ระดับชั้นที่สอน) เพื่อดูแนวโน้มของการเลือกใช้วิธีการในการแก้ปัญหของครูโดยส่วนรวม และของครูในกลุ่มย่อย

4.3 ใช้ไคสแควร์ (X^2) แบบ 2×2 Contingency Tables

a	b
c	d

ทดสอบการแก้ปัญหด้วยการทำโทษ และไม่ทำโทษของครูในกลุ่มย่อยที่ศึกษาโดยใช้สูตร

$$X^2 = \frac{N(ad-bc)^2}{(a+b)(a+c)(b+c)(c+d)} \quad (\text{Guilford 1959})$$

สรุปผล

1. ครูในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้วิธีการแก้ปัญหโดยส่วนรวม เรียงตามลำดับดังนี้คือ ใช้วิธีการไม่ทำโทษ ทำโทษทางวาจา ทำโทษทางสังคม ไม่แก้ปัญห และทำโทษทางกาย

2. ครูในกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามวุฒิ จำแนกตามวุฒิและประสบการณ์ในการสอน จำแนกตามวุฒิและระดับชั้นที่สอน เลือกใช้วิธีแก้ปัญหในบางสถานการณแตกต่างจากที่กล่าวไว้ในข้อ 1 คือในสถานการณที่ 3 รับประทานอาหารในห้องเรียน สถานการณที่ 10 ทำผิดระเบียบการสอบ และ สถานการณที่ 12 รังแกเพื่อน ครูทุกกลุ่มย่อยใช้วิธีแก้ปัญห

โดยการทำโทษทางวาจามากที่สุด ส่วนในสถานการณ์ที่ 5 คู่กันในขณะที่ครูสอน สถานการณ์ที่ 6 หลับในชั้น และสถานการณ์ที่ 23 แกล้งครู ครูทุกกลุ่มย่อยใช้วิธีแก้ปัญหาโดยการทำโทษทางสังคมมากที่สุด

3. ครูที่มีวุฒิและครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา เลือกใช้วิธีการแก้ปัญหาโดยการทำโทษและไม่ทำโทษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในสถานการณ์ที่ 1 ล้อเลียนครู สถานการณ์ที่ 11 ทำตัวเด่น สถานการณ์ที่ 14 ไม่ส่งการบ้าน สถานการณ์ที่ 16 พูดยกกันในขณะที่สอบและสถานการณ์ที่ 18 ทำตัวเด่น

4. ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาที่มีประสบการณ์แตกต่างกัน เลือกใช้วิธีแก้ปัญหาโดยการทำโทษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในสถานการณ์ที่ 9 ลักขโมย สถานการณ์ที่ 13 นักเรียนในห้องไม่ถูกกัน สถานการณ์ที่ 14 ไม่ส่งการบ้าน สถานการณ์ที่ 20 นั่งเหม่อลอย และสถานการณ์ที่ 24 กล่าวคำหยาบ ส่วนครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษาที่มีประสบการณ์แตกต่างกัน เลือกใช้วิธีแก้ปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

5. ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาที่สอนระดับประถม และที่สอนระดับมัธยม เลือกใช้วิธีแก้ปัญหาโดยการทำโทษและไม่ทำโทษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในสถานการณ์ที่ 10 ทำผิดระเบียบการสอบ และสถานการณ์ที่ 20 นั่งเหม่อลอย ส่วนครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษาที่สอนในระดับชั้นต่างกัน มีการเลือกใช้วิธีแก้ปัญหา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

คงได้กล่าวแล้วว่า การศึกษาครั้งนี้ประสบกับปัญหาในเรื่องเวลา และการให้ความร่วมมือของโรงเรียน และเท่าที่ผู้วิจัยได้สำรวจ ยังไม่มีผู้ใดทำงานวิจัยในแบบเดียวกับการศึกษารุ่นนี้ในเมืองไทยจึงคาดว่าการศึกษาครั้งนี้คงจะเป็นผลงานวิจัยชิ้นแรกในเมืองไทยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนจากเหตุผลดังกล่าวมีส่วนทำให้การวิจัยครั้งนี้ ไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร ทั้งในเรื่องเครื่องมือที่ใช้ เอกสารประกอบการค้นคว้า ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แต่ผู้วิจัยก็มีความหวังว่า งานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับครู และผู้สนใจศึกษาอย่างน้อยก็ใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นประกอบการพิจารณาศึกษาในขั้นต่อไป

สำหรับการวิจัยต่อไป ถ้าหากจะมีผู้สนใจทำการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะความคิดเห็นเพื่อประกอบการพิจารณา ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ควรมีขนาดใหญ่มากขึ้น เพื่อประโยชน์สำหรับผู้วิจัยในอนาคตที่จะแยกศึกษากลุ่มตัวอย่าง ออกเป็นกลุ่มย่อยตามความสนใจได้ เช่น จำแนกตามเพศ วุฒิ ประสบการณ์ในการสอน ระดับชั้นที่สอน อายุ ระดับฐานะทางเศรษฐกิจ และจำนวนชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์ เป็นต้น

2. ควรมีการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีสุ่ม (Random Sampling) เพื่อเพิ่มอำนาจ (Power) และประสิทธิภาพของการทดสอบทางสถิติ (Power of Efficiency)

3. ตัวเลือกในแต่ละสถานการณ์ควรสร้างให้มีน้ำหนักพอ ๆ กัน

4. ควรหาค่าความเที่ยง (Reliability) และค่าความตรง (Validity) ของเครื่องมือที่จะใช้

5. ควรจะศึกษาอันดับความรุนแรงของปัญหาในแต่ละสถานการณ์ โดยให้กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา จัดอันดับความรุนแรงของสถานการณ์เหล่านั้นด้วย